

betjeningen af publikum, dels fordi nutidens publikum som en selvfølge kræver en differenteret og mere bekvem betjening.

Et andet forhold, der har virket i samme retning, er den stærke forøgelse, der siden 1868 er sket af de kapitaler, som overformyn-

deriet forvalter. Til trods for den stedfindende konkurrence er nemlig de indestående kapitaler vokset meget betydeligt.

Udviklingen i så henseende belyses af følgende tal for de forvaltede midler:

År	Bestyrede kapitaler ialt ca.	Heraf massebestyret ca.	Af de indestående kapitaler var nede- stående beløb båndlagte (for myndige og unyndige) eller legatmidler: ca.
1869.....	65 mill. kr.	24 mill. kr.	
1880.....	99 — -	29 — -	71 mill. kr.
1890.....	150 — -	82 — -	110 — -
1900.....	205 — -	103 — -	164 — -
1910.....	257 — -	107 — -	216 — -
1920.....	365 — -	112 — -	310 — -
1930.....	499 — -	118 — -	392 — -
1940.....	562 — -	101 — -	471 — -
1949.....	633 — -	211 — -	503 — -

Den stærke stigning i kapitalerne ville i sig selv have nødvendiggjort en modernisering af forvaltningen, og i samme retning har som nævnt konkurrencen virket. En sådan modernisering har da også fundet sted. I det ydre har udviklingen manifesteret sig i overformynderiets flytning, først fra Stormgade 17 til den større bygning i Stormgade 18 og derefter til den moderne kontorbygning i Holmens Kanal. Overfor publikum viser den sig ved den udstrakte oplysning og vejledning, der gives kontohavere eller andre, når disse mundtligt eller skriftligt henvender sig til overformynderiet. Endvidere forrentes kapitalerne nu — med fuld rente — fra modtagelsesdagen til udbetalingsdagen. Udbetaling af kapitaler og renter kan ske til en hvilken som helst dato, ikke blot i overformynderiets kassererkontor og i skifteretterne, men også ved overførsel pr. postgiro eller til vedkommendes bank- eller sparekassekonto, i check o. s. v. Endelig er der såvel for umyndige som for myndige indført udvidet adgang til ombytning af særskilt bestyrede værdipapirer med andre, til køb for udtræknings- og indfrielsesbeløb m. m.

Loven af 1868 har altså på disse punkter ikke dannet nogen hindring for udviklingen. På forskellige andre punkter står denne lov imidlertid i vejen for en moderne og smidig forretningsgang.

I 1868 gik man ud fra, at overformyn-

deriets kontante midler hovedsageligt anbragtes ved direkte udlån i faste ejendomme. Da det under den tids lidet udviklede låneforhold kunne være vanskeligt at opnå faste prioritetslån andetsteds, bestemtes det i loven, at de midler, der udlåntes af overformynderiet, skulle fordeles så vidt muligt på samtlige amter i samme forhold, som der fra hvert amt var indkommet rede penge i overformynderiet, og at intet udlån i faste ejendomme burde ske, før det havde været behørig udbudt ved bekendtgørelse for og i det amt, hvori udlånene skulle søges anbragt.

Disse udlånsregler er vanskeligt forenelige med nutidens forhold. Der vil så godt som altid være indkommet midler fra samtlige amter, og et udbud må således foregå over hele landet under eet. Da det til udbudet fornødne beløb, der må være ret betydeligt, normalt vil kræve en opsparing over flere terminer eller endog år, og da vurderingen af ejendommene og behandlingen af lånesagerne, først i lånebestyrelsen og derefter i overformynderiet, for ikke at tale om sagernes eventuelle tilbagesendelse til nye oplysninger, også må tage en rum tid, vil overformynderiet være nødsaget til at holde lånebeløbet disponibelt gennem en lang periode, uden — som renteforholdene er nu — at kunne indvinde nogen rente af betydning deraf. Denne fremgangsmåde vil ikke være økonomisk forsvarlig, og resultatet er derfor